

 d momenta uvođenja metoda u istoriju umetnosti postalo je očigledno da shvatanje umetnosti zahteva razumevanje socijalnog sistema, ekonomskih faktora, verovanja, običaja i drugih kulturnih fenomena jednog društva. Današnje teorije umetnosti ovome dodaju još etničke aspekte, polnu pripadnost i seksualnu orijentaciju uvodeći neke od bitnih stavova, metoda i političkih perspektiva koji ne predstavljaju više samo modele za razumevanje već dominantne instrumente za promenu postojećeg društvenog poretka.

Umetnik kao aktivan, samosvestan član društva, ispoljavanjem i odbranom subjektivnih stavova nastoji da sačuva i istakne značaj individualnosti i samim tim teži podsticanju promena pre nego prostom reflektovanju događaja. Subjektivni iskazi dobijaju društveni karakter realizacijom sopstvene realnosti kao simbola.

Skulpture Marije Vidić jesu simboli konstruisani od drveta. Oživljavajući romantičan mit o putovanju, poput legendarnih putnika, umetnica traga za prolazom među svetovima, za mogućnošću slobodnog putovanja kroz sve sfere univerzuma pođednako na polju makrokosmosa i na polju intimnog mentalnog i duhovnog mikrokosmosa. Putovanja su različita i nude različite mogućnosti. Sticanjem novih saznanja, upoznavanjem raznovrsnih kulturnih modela i modela ponašanja, dobijamo jasniji uvid u ono što se dešava nama i oko nas. Ovde se postavlja ključno pitanje – pitanje predrasuda. Posmatrajući istoriju zapadne civilizacije teško je naći bizarniji primer za sistem segregacije, manipulacije i demonstracije moći od onog koji je ovde sproveden u odnosu na "druge", ali i u odnosu na vlastite pripadnike – žene. Naravno, pitanje predrasuda prisutno je svuda. Marija Vidić pokušava da razotkrije predrasude, ona,

između ostalog, otkriva iskustvo žena vaspitanih u muškom svetu, bez obzira na geografsko poreklo, koje često otkriva da je to iskustvo – iskustvo potlačenog.

Apstraktne, simplifikovane, ekspresivne, skulpture Marije Vidić nose u sebi svežinu i izvornost prirodnog, jednostavnog, originalnog, u romantičnom shvatanju "primitivnog". Ovde se ruše i predrasude po pitanju progresa, jer tehnički i naučni progres samo su dodatno nehumano zakomplikovali odnose u društvu ne uklanjajući nejednakosti niti oslobađajući ljudski duh. Svaka skulptura jeste posebna, životna priča kreirana akcijom umetnice, koja isijava sadržaj kroz simbol sa savršenom lucidnošću. Umetnica izborom materijala i primenom tehnike daje skulpturama ne samo poseban kvalitet već doslovno i njihovu egzistenciju u prostoru. Drvo, materijal naročito pogodan za malu plastiku koja se gleda izbliza, upotrebjeno je i za posebno konstruisane velike komade koji odaju jednu novu senzibilnost vizije, jedan specifičan, intelektualni način sagledavanja stvari. Suština je ovde potpuno otkrivena, dostupna posmatraču i daje utisak prodiranja u pojavnu površinu objekta. Sam prostor koji ga okružuje i prožima demistifikuje prijatnu kontradikciju između pojavnosti – simboli sa višeznačnim referencama – i realnosti – dinamične drvene konstrukcije, u izvesnim slučajevima povezane ili nadograđene užetom, koje plene plemenitošću strukture i toplinom boje.

Sama izložba je jedno putovanje. Idemo od skulpture do skulpture, kao od mesta do mesta na geografskoj karti i otkrivamo beskonačan broj puteva, beskonačan broj prolaza. Sam život veliko je putovanje i zato u svakom pojedinačnom slučaju specifičan i vredan poštovanja. Potraga za fundamentalnim ljudskim iskustvom neizbežna je za svakog ko teži ideji suštinske humanosti, bez predrasuda.

Marija Vidić diplomirala je na Fakultetu primenjenih umetnosti i dizajna u Beogradu – vajarski odsek – u klasi profesora Miodraga Živkovića.

Dobitnik je više nagrada, imala je pet samostalnih, a učestvovala je na preko pedeset kolektivnih izložbi.